

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Казанлък, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИНА ИВ. Т.ОВА

при участието на секретаря ЕЛЕНА ИВ. СТОИЛОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИНА ИВ. Т.ОВА Гражданско дело
№ ****5510101370 по описа за **** година

Производството е образувано по искова молба от „П.Г.“ ЕООД, ЕИК: 160092253 със съдебен адрес и адрес за връчване на призовки, книжа и съобщения: ****, чрез адв. С. П. К. и адв. Т. М. Д., против: „Б. *****“ ЕООД, ЕИК: 203022961, със седалище/адрес на управление: ****. В исковата си молба ищецът твърди, че на **** г. в гр. П., ответникът – „Б. *****“ ЕООД, ЕИК: 203022961, чрез управителя си е издал запис на заповед за сумата от 20 000 лева, който запис на заповед е с падеж ****г. Тъй като ответникът не изпълнил поетото задължение, ищецът - „П.Г.“ ЕООД, ЕИК: 160092253, се видял принуден да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, въз основа на което Районен съд - гр. Казанлък издал Заповед за изпълнение № ****/**** на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК - запис на заповед, която заповед била издадена в рамките на ч.гр.д. №**** от ****г. по описа на РС-Казанлък за ****г. Ответникът възразил срещу издадената заповед, което пораждало правният интерес от подаването на искова молба за установяване на вземането на ищеца. Моли съда да признае за установено, че ответникът – „Б. *****“ ЕООД, ЕИК: 203022961, дължи на ищеца - „П.Г.“ ЕООД, ЕИК: 160092253, сумата от 20 000 лева, по издаден на **** г. Запис на заповед, с падеж ****г., въз основа на който е издаден изпълнителен лист и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № **** на РС-гр. Казанлък. Моли съда да осъди ответника да заплати и разноските, както в производството по издаването на заповедта за изпълнение, така и за настоящата инстанция.

В законоустановения срок по чл. 131, ал.1 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който посочва, че не бил приложен препис или копие от този документ, от който ищеца претендира да черпи правата си. Заявява, че от една страна - поради непредставянето на документа с исковата молба, към настоящия момент не може да изразя обосновано становище дали твърдения документ е редовен от външна страна и съответно би могъл да породи търсения ефект. От друга страна твърди, че поради непредставянето на документа с исковата молба, към настоящия момент не може да изрази обосновано становище относно това дали същия изхожда от лице, имащо правомощията да го издава от името и за сметка на ответното дружество. Спорен и неизяснен оставал и въпросът дали между страните (ищеца и ответника) са възникнали и съответно са останали неизчистени и неуредени задължения във връзка с посочения в исковата молба документ (ЗАПИС НА ЗАПОВЕД за сумата от 20 000 лева, издаден на ****г. с падеж ****г.). Именно поради това счита, че предявеният иск е неоснователен и недоказан както по основание така и по размер. Счита, че в случая по отношение на твърденията на ищеца изложени в исковата молба, не може да се приема, че отговарят на действителното състояние на отношенията между страните по делото.

Непредставянето на документа ограничавала възможността на ответника да изложи становище във връзка с редовността на същия, както и да направи съответните възражения. Съответно и не можело да се приеме за вярно това твърдение на ищеца - за издаването на документа от името на ответника и изпълнението на задълженията по този документ. Не били представени доказателства за това дали е имало плащания от страна на ответника, кога е следвало да се направят тези плащания и т.н. В търговските книги и в счетоводството на ответното дружество, не били налични данни за задължение към ищцовото дружество, произтичащо от посочения в исковата молба документ. Не било налице осчетоводено задължение към ищеца в размер на 20 000 лева, което да произтича от посочения в исковата молба документ. Не било налице отношение между страните по делото, което да обосновава издаването на посочения в исковата молба документ. Липсвало отношение по повод на което ответното дружество да се задължи към ищцовото дружество със сумата, посочена в исковата молба. Именно поради всичко изложено по-горе, се налагал извода, че към датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК по което е образувано ч.гр.дело №****/****г., ответното дружество нямало (безспорно установено и доказано по основание и размер) задължение към ищеца, произтичащо от посочения в заявлението и исковата молба документ (ЗАПИС НА ЗАПОВЕД от ****г.), и поради това предявения установителен иск се явявал изцяло неоснователен и недоказан. Твърди, че след като към датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК ответникът нямал безспорно установено и доказано задължение към ищеца, то съответно и не следвало в негова тежест да бъдат възлагани и направените от заявителя съдебни и деловодни разноски за заповедното производство.

Моли съда, след като прецени в съвкупност всички доказателства по делото да се произнесе със съдебен си акт, с който да прекрати производството поради недопустимост на предявения иск, а при преценка за допустимост - да отхвърли предявения срещу „Б. ****“ ЕООД иск като неоснователен и недоказан, както и да присъдите дружеството-ответник направените от него съдебни и деловодни разноски, съобразно отхвърлената част на иска.

Ищцовото дружество, редовно уведомено за датата на съдебното заседание изпраща процесуален представител, който поддържа изложеното в исковата молба.

Редовно призовано за датата на съдебното заседание, ответното дружество изпрати процесуален представител, който поддържа изложеното в отговора.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено от **фактическа страна** следното:

На 22.02.**** г. ищцовото дружество е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417, т. 10 от ГПК, въз основа на което и с разпореждане на съда, постановено по ч.гр.д. № ****/**** г. по описа на РС – Казанлък е разпоредено длъжникът „Б. ****“ ЕООД, ЕИК 203022961, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от С. Е.В., да заплати на кредитора „П.Г.“ ООД, ЕИК 160092253, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от М. А. Е., с пълномощник адв. С. П. К., сумата: 20 000,00 лв. (двадесет хиляди лева) – главница, дължима по Запис на заповед от **** г. Вземането произтича от задължение по запис на заповед за сумата от 20000,00 лева, издаден на **** г. в гр. П., с падеж **** г.

На 21.04.**** г. ответникът е подал възражение по чл.414 ГПК , в което възражава, че не дължи изпълнение на вземането по издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист. Съдът приема, че възражението е подадено в срок.

С определение № 920/05.05.**** г. на осн. чл. 420 от ГПК съдът е спрял изпълнението по изпълнително дело № **** по описа на ЧСИ Д.Ц. с рег. № ****, с район на действие ОС-С.З..

Със съобщение, връчено на ищеца на 19.05.**** г., последният е уведомен, че следва да предяви иск за установяване на своето вземане в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Настоящият иск е предявен на 15.06.**** г., т.е. в законоустановения едномесечен срок.

В приложеното ч.гр.д. № ****/**** г. по описа на РС-Казанлък се намира оригиналът на записът на заповед, издаден в гр. П. на **** г. от „Б. ****“ ЕООД, ЕИК 203022961, със седалище и адрес на управление: ****, представляван от Х. Н. Б. като с него дружеството неотменимо и безусловно се е задължил да заплати на „П.Г.“ ООД, ЕИК 160092253, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от М. А. Е. сумата 20 000, 00

/двадесет хиляди/ лева, платима на ****г. Посочено е и че мястото на плащане е в гр. П..

От текста на този акт е видно и че записът на заповед е платим без протест и разноски на поемателя.

Ценната книга се намира в държане на поемателя и че в същата липсват отбелязвания за извършени плащания и джира.

Свидетелят Х. Н. Б. заяви, че поставеният подпис на Запис на заповед от **** г. на стойност 20 000 лева., находящ се на стр. 6 от ЧГД № ****/**** г. по описа на РС-Казанлък, е неин. Изписаните имена саморъчно ги изписала. Записът на заповед бил издаден на **** г.. Нямало принуда или заплаха, за да подпише този запис на заповед. Към този момент свидетелката била управител на „Б. ****“ ЕООД, издател на записа на заповед. Заявява, че не била принуждавана и не била заплашвана. Била в добро физическо състояние при подписването на записа на заповед. В счетоводството на „Б. ****“ ЕООД бил заведен този запис на заповед. Не помнела как се завеждал, но официално бил вписан записа на заповед. Вече не била управител на „Б. ****“. Не помни да е имала разговор с новите управители и дали ги е уведомила за тези задължения. Заявява, че подписала записа на заповед в качеството на управител на фирмата, който получил заем и за това издала запис на заповед. Фирмата получила заема и за това го подписала. Познавала С. В. и П. В.. Работели заедно в „С.“ ООД. В „С.“ ООД свидетелката работела от февруари 2014 г. до септември 2015 г. От тогава се познавала с П. и С. В.. Това били хората, на които свидетелката прехвърлила дяловете от „Б. ****“ ЕООД. Познавала и М. А. Е. от „С.“, в същия период работела и с нея. М. Е. била счетоводител на „Б. ****“ ЕООД. Не й било известно М. Е. да имала други отношения с „Б. ****“ ЕООД преди това. Не й било известно Е. да е била управител или собственик на „Б. ****“ ЕООД. Свидетелката придобила дружеството „Б. ****“ ЕООД от италиански гражданин с първо име П., другите имена не си спомняла. Той бил собственик на дружеството, със сигурност, за управител не помнела. Дружеството придобила или през 2014 г., или през 2015 г., не можела точно да каже. При продажбата на дяловете, прехвърлени на С. В. и П. В., предала счетоводната документация. Нямало протокол за предаването, но я предала. Била на хартия. Имало и други документи, които предала, документи за участие по една мярка по „Програма за развитие на селските райони“. Конкретно друго не можела да си спомни, било отдавна. Не можела да си спомни конкретен разговор, в който да е разяснявала финансовото състояние на дружеството. Били им предадени всички отчети. Причината за продажбата на дружеството била, че решила, че повече няма да се занимава с тази фирма. Когато била управител на „Б. ****“ ЕООД работила и в „С.“ ЕООД. В „С.“ била експерт европейски проекти. В момента работела в „С.“, но имала прекъсване от пет години. Работела във фирма „А.Д.“ ЕООД като мениджър продажби. След първия Ковид се върнала в „С.“ и сега работела там. С. В. и П. В. не работели в „С.“ в момента. Предполага, че С. все още бил управител на „Б. ****“. С. работел в „С.“

преди години. Заявява, че М. Е. не ѝ нареждала и не ѝ казвала да взема решения спрямо „Б. ****“, не ѝ налагала да взема решения. Свидетелката била управител на дружеството. Няма човек, който да ѝ дава нареждания. Относно това дали вземането е осчетоводено или записа на заповед, заявява, че това са счетоводни термини и не била запозната. Не правела разлика между вземането по запис на заповед и документа запис на заповед. Когато предавала документацията на дружеството дала възможност на купувача да се запознае с всички документи, преди той да реши дали да купи дружеството или не. Не си спомня купувачът да е искал допълнителна счетоводна експертиза на база документите, които предала. Заявява, че купувачите на дружеството не били ограничени по никакъв начин да се запознаят с каквато и да е информация във връзка с продажбата на дружеството и състоянието му.

Свидетелят П. И. П.-В., заяви, че била съдружник в „Б. ****“ ЕООД. През м. август 2019 г. закупили фирмата „Б. ****“ със съпруга ѝ от Х. Б. и до 2020 г. била съдружник. Сега не била съдружник. Съпругът ѝ бил управител към настоящия момент. Дяловете от „Б. ****“ придобили от Х. Б.. С нея работели заедно във фирма „С.“ ООД. Там работели свидетелката, съпругът ѝ и Х.. Имало и друг персонал. Фирмите се занимавали със земеделие. Работели с Х. Б. преди да придобият дружеството и след това. В „С.“ работели. В момента, когато придобивали „Б. ****“ Х. не работела в „С.“, преди това работела и след това пак се върнала на работа там. Свидетелката работела в „Б.“ - Д., това била друга фирма, която също се занимавала със земеделие. Свидетелката била на длъжност „Организатор земеделие“. Причината да придобият дялове от „Б. ****“ била, че фирмата се занимавала със земеделие и със съпруга ѝ искали да се занимават със земеделие. Х. работела в друга фирма и не искала да бъде управител. При сделката на прехвърлянето била предоставена информация и счетоводна документация. Няма записи на заповеди, оригинал или копие, няма информация за задължения. Твърди, че не била виждала и в счетоводството не били получавали информация за запис на заповед. М. А. Е. била счетоводителят на фирмата. Към настоящия момент не била тя счетоводител. Няма информация за задължения по записи на заповед. На по-късен етап научила, че фирмата имала задължения по договори за заем с П.Г.. Собственикът на „П.Г.“ бил един от собствениците на „С.“ ООД. Ф.А. – той бил собственик. Няма да купят дружеството, ако знаели за тези задължения. До 10.01.**** г. свидетелката работела в „С.“, заедно със съпругът ѝ и не били информирани за тези задължения. Работели с М. Е. и Х. Б. в „С.“ до м. януари **** г. и не били информирани за тези задължения. За задълженията разбрали, когато получили съобщение за заповест на сметките. Нищо не знаели преди това. Даже били наемател на имот на „С.“, след като напуснали „С.“, в с. Д.. Вече не били наемател, като получили заповестите на сметките разбрали за записа на заповед и прекратили договора за наем. Под наем били в голямо хале. Научили за записите на заповед на по-късен етап. Разбрала за тях, след като получила заповест по частните

граждански дела. За записа на заповед разбрала като дошъл първия заповед. В счетоводството проверила и там нямало такива документи, имало само договор за заем. Сочила, че били хора, които работели от години заедно и имало някакво доверие между тях. След като започнала да прави справки, видяла, че имало договор за заем. Сочила, че със съпругът ѝ не били счетоводители. Доверила се на своите колеги, тъй като ги познавала от години, не очаквала това да се случи. Фирмата останала при същия счетоводител, работели заедно. Фирмата била на печалба. Свидетелката нямала счетоводни знания, съпругът ѝ също не бил счетоводител. В момента на прехвърляне на фирмата не ползвала външен счетоводител, за съжаление и не се била консултирала с адвокат. Били кръг от хора, които работели заедно. Потърсила собственика на „П.Г.“ Ф.А., защото до преди няколко месеца била работник в „С.“ и го познавала. Той разбирал български език, а и свидетелката говорела италиански. Потърсила контакт с него, но той не ѝ обърнал внимание. Даже му снимала и му го изпратила на „Уотс ап“, той получил но не отговорил. Платили последната фактура за наем и напуснали обекта. Не била виждала Ф.А. от 2-3 години. За запис на заповед не били говорили, били колежки, работели една до друга, но никога не било ставало въпрос за запис на заповед към „П.Г.“. Когато им предавали документацията и ги информирали за състоянието на дружеството, не били уведомени от Х. Б., че предстоят падежи по записи на заповеди и някакви задължения по такива записи на заповеди за дружеството. Когато получили заповедните съобщения и видели тези записи на заповеди, проверили в счетоводството, но там нямало осчетоводени вземания по записи на заповеди. Имало осчетоводен договор за заем. Сумите по записите на заповед съвпадали със заема. М. А. Е. била счетоводител на „Б. *****“ преди да придобият дружеството. Е. казала, че фирмата била на печалба. Нямало загуби. Фирмата вземала заема, не В. и съпругът ѝ. Това бил кръг от техни фирми. Те отпускали заеми от едната фирма на другата. Твърди, че ако знаели за тези неща, нямало да вземат фирмата. М. А. Е. продължила да бъде счетоводител на фирмата. М. Е. от миналата година не била счетоводител. Горедолу, от както разбрали за тези записи на заповеди. Тя казала, че при нея нямало записи на заповеди и не била информирана за тези записи на заповеди. Като получила заповедта свидетелката ѝ се обадила и Е. казала, че такъв документ няма в счетоводството. През 2021 г. М. Е. била счетоводител. През 2021 г. Е. не ѝ информирала, че за „Б. *****“ предстоят падежи по записи на заповеди. Не ѝ била информирала и за други задължения на фирмата. Сочила, че не ѝ било известно М. А. Е. кои дружества представлява. Сочила, че не били извършвали конкурентна дейност на „П.Г.“ ЕООД. На територията на с. Д. свидетелката не била запозната да имало някаква дейност от страна на „П.Г.“. Започнали да арендуват и други земи, освен тези, които били под аренда в момента в „Б. *****“. „С.“ бил предния арендатор на някои от земите. „Б. *****“ и „С.“ си работели заедно земеделие от 2014 г. С М. Е. работели заедно, докато тя напуснала. Разделили се доброволно. Заради записните заповеди решили, че

всички се отделят. Нямали никакви конфликти лично с лицето М. Е.. Сочи, че имотите, които арендували не били лично на „С.“. Били земеделска фирма и не били единствените на територията на с. Д., освен „С.“ имало и други фирми. До 30 юли се правели договори за следващата стопанска година и всеки собственик можел да отиде където си поиска. Арендували земи, които знаели, че предишната година са били на „С.“. Не предлагала цена под пазарната, за да привлече нови земи. Били вързани за 100 кг пшеница и една бутилка олио. Не можели да кажат за следващата година колко ще дадат, защото не знаели каква ще е цената на пшеницата. „С.“ залепили плакати и билбордове какво дават за следващата година. За стопанската година платили ренти еднакви със „С.“. Раздялата с М. Е. нямала общо с навлизането на терен на „С.“. Работници, които работели преди със „С.“ идвали и си давали земята на свидетелката и съпруга ѝ, защото били местни хора. Свидетелката била човек от с. Д.. Част от хората ѝ били братовчеди и си давали земята на тях. Съпругът ѝ също бил от с. Д.. Половината хора им били братовчеди, другите им били съседи. Всички арендатори за **** г. давали едно и също. Твърди, че не е имало конкуренция между Б. **** и С.. След като напуснали С., тогава станала конкуренцията. До м. януари **** г. нямало конкуренция. Работели заедно в С.. Били колеги, помагали си с техника, кой каквото можел. Решили да се отделят. Свидетелката работела десет години за С.. През 2019 г. закупили Б. ****. Никой не ги информирал за тези записи на заповеди. Правили проверка в счетоводството, даже и счетоводителката не била информирана за тези записи на заповеди. Разбрала по-късно за заемите, при купуването на дружеството не търсила. Сочи, че дружествата били с един собственик Ф.А. бил собственик на П.Г. и съсобственик в С.. Договорите за аренда били сключени с Б. Д.. Фирмата била собственост на съпруга ѝ С. В..

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните **правни изводи**:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. чл.535 от ТЗ.

В доказателствена тежест на ищеца е да установи дължимостта на претендираната сума въз основа на валиден менителничен ефект.

В доказателствена тежест на ответника е да установи възраженията в отговора.

„П.Г.“ ЕООД е основал вземането си на запис на заповед, издаден на **** г. от ответника „Б. ****“ ЕООД. По своята правна същност записът на заповед е едностранна, формална абстрактна сделка, по силата на която издателят ѝ поема безусловно менителнично задължение спрямо съответния легитимиран поемател, като действителността на този менителничен ефект не е обусловена от изискването за отразяване на основанието /причината/ за неговото издаване – като съществен елемент от съдържанието му, нито пък от съществуването на друга сделка с каузален характер или нейната действителност. Изхождайки от визириания характер на записа на заповед като сделка, пораждаща възникването на самостоятелно менителнично

правоотношение, се налага изводът, че в производството по установяване на вземането по издадената заповед за изпълнение, трябва да се извърши проверка дали са спазени изискванията на закона относно формата и реквизитите, които трябва да съдържа записът на заповед – установени от закона като императивно условие за пораждаването на неговите правни последици.

В процесния случай ценна книга от **** г. съдържа изискуемите се реквизити по чл. 535 ТЗ. Ценната книга е с падеж, определен в съответствие с нормата на чл. 486, ал. 1, т. 4 ТЗ във връзка с чл. 537 ТЗ; падежът ѝ е настъпил преди подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по делото; в същата е поето безусловното обещание да се плати определена сума пари от страна на издателя; ищецът е поемател и приносител на тази ценна книга, като с оглед вписаната в нея клауза „без протест“, кредиторът е освободен от задължението да извърши протест поради неплащане. Срещу подпис на издателя такъв е положен от Х. Н. Б., която към онзи момент е била едноличен собственик на капитала.

Издателят „Б. ****“ ЕООД не е извършвал плащания по записа на заповед, нито на датата на падежа – ****г., нито след това, като с оглед вписаната в него клауза „без протест, без разноси“, кредиторът е освободен от задължението да извърши протест поради неплащане.

В процесния случай с исковата молба ищецът е предявил вземането си само на основание записа на заповед, без да сочи конкретно каузално правоотношение, по повод на което е издаден менителничният ефект. В подаденото заявление по чл. 417 ГПК ищецът също не е указал конкретна каузална сделка. С отговора на исковата молба ответното дружество е оспорило иска, но не е навело конкретна кауза в отношенията с ищеца, напротив поддържа следните твърдения на стр.4 от отговора: „не било налице отношение между страните по делото, което да обосновава издаването на посочения в исковата молба документ (запис на заповед от ****г.). Липсвало отношение по повод на което ответното дружество да се задължи към ищцовото дружество със сумата, посочена в исковата молба.“

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 17 от Тълкувателно решение № 4/ 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, предмет на делото по предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК в хипотеза на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 9 ГПК въз основа на запис на заповед е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект. Ищецът-кредитор доказва вземането си, основано на записа на заповед, като при липса на релативно възражение от ответника, към която се приравнява и общото възражение на ответника за безпаричност на ценната книга, вкл. в случаите на разкрита в исковата молба обезпечителна функция на менителничния ефект, ищецът-поемател не е длъжен да доказва възникване и съществуване на вземане по каузално правоотношение, какъвто е и конкретният казус. Съгласно константната практика на ВКС, формирана

след приемане на визираното тълкувателно решение, в следните решения: № 15/16.06.2017 г. по т. д. № 1484/2015 г. на ВКС, I ТО, № 87/11.07.2016 г. по т. д. № 1093/2015 г. на ВКС, II ТО, № 66/30.06.2016 г. по т. д. № 3803/2014 г. на ВКС, II ТО, № 69/09.05.2016 г. по т. д. № 1185/2015 г. на ВКС, II ТО, № 18/18.12.2015 г. по т. д. № 535/2014 г. на ВКС, I ТО, № 17/16.02.2015 г. по т. д. № 116/2014 г. на ВКС, II ТО, и мн. др., общо оспорване от ответника по менителничния иск е налице, когато той не сочи конкретни факти за причината за издаване на записа на заповед. Прието е, че проява на общо оспорване, при което липсва относително възражение, са примерно твърдения, какъвто е и настоящият случай за липсва на каквото и да е каузално отношение с ищеца, във връзка с което да е издаден записа на заповед. С оглед на което за поемателя не се е породило задължение да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникване и съществуване на вземане по каузално правоотношение между него и издателя на ценната книга по повод или във връзка с която е издадена същата.

В настоящия случай възможността на ответника да релевира възражения да е поемал задължения към ищеца по конкретна каузална сделка, за чието обезпечение би могъл да е издаден записа на заповед е преклудирана на осн. чл. 133 от ГПК, във вр. с чл. 131 от ГПК. С изтичане на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни му към този момент факти относно възникването, съществуването или погасяването на спорното право. Това означава, че в срока за отговор на исковата молба ответникът е длъжен да изчерпа и всички свои възражения.

Страната не може да поправи по - късно пропуските, дължащи се на проявена от нея процесуална небрежност. Несъстоятелно е и възражението на процесуалния представител на ответника, че допреди разпита на свидетелите в откритото съдебно заседание пред настоящия съд не е имал възможност да знае за наличието на каузални отношения между дружествата, стоящи в основата на издаването на записа на заповед. Свидетелката, посочена от ответното дружество П. И. П.-В., заяви, че била съдружник в „Б. ****“ ЕООД. През м. август 2019 г. закупили фирмата „Б. ****“ със съпруга ѝ от Х. Б.. Съпругът на свидетелката и до сега е едноличен собственик на капитала на ответното дружество. Свидетелката заяви, че когато получили запорните съобщения и видели тези записи на заповеди, проверили в счетоводството, но там нямало осчетоводени вземания по записи на заповеди. Имало осчетоводен договор за заем. Сумите по записите на заповед съвпадали със сумите по заема. Призовката за доброволно изпълнение е връчена на длъжника, ответник по настоящото дело, на 18.04.****г., а исковата молба му е връчена на 24.07.****г. или след повече от три месеца от връчване на призовката за доброволно изпълнение. Срокът по чл. 131 от ГПК за ответника е изтекъл на 24.08.****г. и в този срок въпреки, че съпругата на управителя на ответното дружество е знаела за осчетоводен договор за заем за сума съвпадаща на

претендираната по запис на заповед в отговора отново е заявено, че не било налице отношение между страните по делото, което да обосновава издаването на посочения в исковата молба запис на заповед от ****г. и липсвало отношение по повод на което ответното дружество да се задължи към ищцовото дружество със сумата, посочена в исковата молба. При тази защитна теза ответното дружество не твърди записът на заповед да е издаден във връзка със задължения по съществуващо каузално правоотношение с ищеца. Съобразно обсъдената по-горе задължителна практика на ВКС, в настоящия случай след като ответникът не е изложил своевременно конкретни факти, сочещи на съществуването на определено каузално правоотношение между страните по менителничния ефект, то ищецът – поемател по ефекта не е длъжен да въвежда в спора кауза и съответно да доказва възникването на вземането си по каузалната сделка. В такъв случай в предмета на спора е единствено наличието на изискуемо вземане, удостоверено в действителен запис на заповед.

След като по делото се установява валидно и изискуемо вземане на ищцовото дружество срещу дружеството ответник по редовен и валиден запис на заповед, издаден на ****г. предявеният иск с правно основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 124, ал.1 от ГПК вр. чл. 415 от ГПК във вр. чл. 535 от ТЗ за установяване на съществуването на вземането в размер на 20 000 лв. е основателен и следва да бъде уважен в претендирания размер.

Съдът намира за недоказани твърденията на ответника, извлечени тълкувайки заявеното от процесуалния му представител за нарушение на основни принципи, каквито са добросъвестността в търговските взаимоотношения. Установяването на такова нарушение е в тежест на ищеца.

Дори и да е била налице свързаност на двете дружества, нито липсата на каузално правоотношение между тях, нито размера на поетите задължения сами по себе си обуславят извода, че записа на заповед е бил издаден единствено с цел увреждането на дружеството - издател за сметка на благодетелстване на дружеството – поемател и пример за недобросъвестни търговски взаимоотношения. В тази връзка следва да се има предвид, че записът на заповед е едностранна сделка, по силата на която за поемателят не възникват никакви насрещни задължения. С оглед на гореизложеното искът като основателен следва да бъде уважен.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК съдът следва да уважи искането за присъждане на сума в размер на 400 лв., включваща заплатена държавна такса. По делото е представено единствено адвокатско пълномощно без договор за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 г. съдът в исковото производство е длъжен да се произнесе с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, в случай, че уважава предявените икове. В случая такива не са поискани и присъдени в заповедното производство.

Мотивиран от горното, КРС

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422 от ГПК във вр. чл.535 от ТЗ, че „Б. ****“ ЕООД, ЕИК: 203022961, със седалище/адрес на управление: с. Д., област С.З., община **** дължи на „П.Г.“ ЕООД, ЕИК: 160092253 със съдебен адрес и адрес за връчване на призовки, книжа и съобщения: гр. П., **** сума в размер на 20 000 лева, дължима по запис на заповед издаден на **** година, с падеж **** г., за която сума е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК № **** г. по ч. гр. д. № ****/**** г. по описа на Районен съд – Казанлък.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, „Б. ****“ ЕООД, ЕИК: 203022961, със седалище/адрес на управление: с. Д., област С.З., община **** да заплати на „П.Г.“ ЕООД, ЕИК: 160092253 със съдебен адрес: гр. П., ****, разноси в размер на 400 лв. заплатена държавна такса по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред ОС-Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____